

ENTREVISTA A DANIEL COHN-BENDIT, COPRESIDENT DEL GRUP VERD
DEL PARLAMENT EUROPEU

"El 'no' va contra els interessos de Catalunya i del català"

ELISEO OLIVERAS - BRUSSEL·LES

EDAT: 59 ANYS

LLOC DE NAIXEMENT: MONTAUBAN (FRANÇA)

TRAJECTÒRIA POLÍTICA: PORTAVEU I LÍDER DEL MAIG DEL 68 A PARÍS, DIPUTAT DEL PARLAMENT EUROPEU DES DE 1994 I COPRESIDENT DEL GRUP PARLAMENTARI VERD DE L'EUROCAMBRA DES DEL 2002

El copresident del grup verd del Parlament Europeu, en una entrevista amb EL PERIÓDICO, va defensar amb passió el *sí* per a la Constitució europea per seguir avançant en la construcció d'Europa. Daniel Cohn-Bendit, el carismàtic líder del Maig del 68, va advertir que és "una mentida" pretendre que el *no* és un vot a favor d'Europa o en defensa de Catalunya.

--¿Quin és la seva valoració global de la Constitució europea?

--La seva elaboració ha sigut una tasca complicada, perquè a la UE hi conviuen cultures constitucionals diferents: centralistes, autonomistes, federals, no escrita. A partir d'aquesta realitat, considero que la Constitució és un compromís més que vàlid. Defineix uns valors, fixa uns objectius amb una forta dimensió ecològica i social i defineix unes polítiques basades en la prevenció de conflictes. En síntesi, defineix una Europa respectuosa amb els drets humans, amb forts objectius socials i ecològics, i com una potència pacífica.

--¿Aquests arguments són suficients per votar sí?

--Sí. La gran majoria dels verds europeus es pronuncien pel sí.

--Hi ha europeistes que s'oposen a la Constitució perquè consideren que es queda curta.

--Han de reflexionar sobre com es construeix Europa. Sempre hi ha hagut tendència a dir *no* a la UE en nom d'una altra idea d'Europa. Però la UE es fa amb els ciutadans reals i amb les forces polítiques reals i no les virtuals. Si en la història els europeus haguessin esperat la bona ocasió, encara estaríem sense Europa. Aquells que diuen *no* en nom de més Europa han de saber que si es rebutja la Constitució, la crisi no anirà en el sentit de més Europa, sinó de menys. No es deuen pas imaginar que si els anglesos diuen *no* renegociaran el Tractat perquè hi hagi una Europa més integrada, més federal, més social i més ecologista. Per tant, hi ha una mentida darrere d'aquesta pretensió de dir *no* per anar més lluny.

--També hi ha polítics que donen suport al *no* perquè no reconeix les nacions sense estat, ni les seves llengües. ¿És una posició raonable?

--És una visió bastant ultraestreta. Que els catalans lluitin pel reconeixement del català és legítim. Però hi ha molts combats legítims que no justifiquen un *no* a la Constitució. És un *no* populista a Catalunya, que està en contra dels interessos de Catalunya, perquè si el *no* guanyés a Europa, a Espanya o en un altre país, no hi hauria més llengua catalana a Europa, tindríem el Tractat de Niça. Europa funcionaria amb el Tractat de Niça i no es pot dir que sigui millor per a les regions o per a les llengües minoritàries. Aquí ens trobem amb una altra mentida. La Constitució, amb la nova iniciativa popular recolzada per un milió de persones, dóna la possibilitat a les forces regionalistes d'unir-se per plantejar una lluita pel reconeixement de les seves llengües. Per tant, es pot lluitar millor per aquests objectius amb aquesta Constitució que amb el Tractat de Niça.

--El 59% dels eurodiputats britànics van votar contra la Constitució al gener a l'Eurocambra. ¿Aquesta oposició tan massiva pot anticipar un *no* del Regne Unit?

--Serà un problema. Crec que el Govern britànic anirà l'últim al referèndum, quan tots els altres països l'hagin ratificat. El debat al Regne Unit no serà només un debat sobre la Constitució, sinó dir *sí* a la Constitució i continuar a Europa o dir *no* a la Constitució i sortir d'Europa. La reflexió en la societat britànica serà diferent quan s'adoni que està aïllada. La societat britànica haurà de decidir si vol ser el cinquanta-i-tants estat dels EUA o mantenir-se com el 25 estat de la UE. No es pot ser totes dues coses.

--Els eurodiputats polonesos i txecs també van votar majoritàriament en contra de la Constitució. ¿Poden plantejar-se problemes de ratificació en aquests països?

--Hi pot haver dificultats, però la percepció dels ciutadans d'aquests països és molt més favorable que la dels polítics de dretes que instrumentalitzen aquest debat.

--¿I si al final un país o dos diuen que no, què s'hi pot fer?

--Depèn del país. De moment, parteixo del principi que tots els països diran *sí*.

--Al Parlament Europeu han pres força posicions sobiranistes i antieuropees, en especial entre els nous membres. ¿Quin és el motiu d'aquest augment?

--Hi ha una febre nacionalista en aquells països, és inevitable. El totalitarisme comunista va ser com una glacera que s'ha fos, a l'interior de la qual es van mantenir hibernades tendències polítiques emergents del segle XIX. Avui la democràcia polonesa reviu combats polítics que França o Alemanya van viure fa 50 anys.

--¿Serà transitori?

--Sí. L'atracció de la UE com a garantia de pau i possibilitat de creixement, desenvolupament i millora de vida és tan forta que escombrarà aquestes crisis d'adolescència democràtica.

--Però els països de l'Est dipositen més la seva confiança en l'OTAN que en la UE.

--L'OTAN era un pas necessari per a ells, sobretot davant de Rússia. Però les possibilitats de creixement i desenvolupament les ofereix la UE, no l'OTAN. La vida quotidiana és la UE, no l'OTAN. La UE influeix molt més la vida de la gent que l'OTAN.

--¿El procés d'ampliació accelerada de la UE pot frenar la seva integració política?

--El problema de la UE és el seu èxit, que planteja un repte de funcionament. Una UE que s'amplia ha d'afirmar la seva possibilitat de funcionament democràtic amb unes institucions integrades. S'ha de continuar inventant un funcionament democràtic d'Europa. La història ens força, cal afrontar els seus desafiaments. Ningú s'havia pogut imaginar el que ha passat a Ucraïna.

--¿Té cabuda Ucraïna a la UE?

--No es pot respondre avui. S'ha de veure quina és la seva evolució democràtica. Avui Ucraïna ha obert la porta a la democràcia, però és una porta que també es pot tancar, només cal veure què ha passat a Rússia.

Entrevista publicada a l'edició de 2/12/2005 de El Periódico